

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμηγεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀλοκυβερνητικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ :</p> <p>Ἐτήσια δρ. 8,— Ἐξάμηνος 4,50 Τρίμηνος 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἐτήσια φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος 5,50 Τρίμηνος 3,—</p> <p>Δι' ἀνδρόμαϊ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1879.</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 10 Νοεμβρίου 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐβρουίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάσιον.</p> <p>Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 50</p>
--	--	---

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, νομίζων τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἰσχυρότερον ἀπὸ τὰ στοιχεῖα, ἠθέλησεν ἄρα νὰ τ' ἀψηφίσῃ, νὰ ἐκθέσῃ ταπεινάς ὑπάρξεις εἰς κίνδυνον θανάτου, διὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ἐπιστήμην του, καὶ ἀκριβῶς ἡ μοναχοκόρη του, ἡ ἀγαπημένη του κόρη, ἐπλήρωσεν εἰς τὰ ἐπαναστατήσαντα στοιχεῖα τ' ἀντίποινα τῶν θυσιασθέντων ἀνθρώπων. Ἡ Βάνδα, ἡ καλὴ καὶ ὠραία κόρη, εἶχε χαθῆ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀγαθοεργίας, ἐνῶ ἔφερον εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, ποῦ ἕστερονῶντο τὸν ἥλιον, τὰ ἄνθη καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, μερικὰ ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς γονίμου γῆς, τῆς ὁποίας ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν ἔως τότε ἰδῆ παρὰ μόνα τὰ θλιβερὰ ὑπόγεια.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Γιάγκου εἰς τὸ διάστημα ἐνός δευτερολέπτου. Ὁ κ. Ζουανικ εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν κυβέρνησιν τοῦ αυτοκινήτου, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε σὰν ἀστράπη· ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε νὰ μετριάσῃ τὴν ταχύτητά του. Ὁ Ζαμβέζης, ξεχειλισμένος, ἐκύλιε τὰ κύματά του ἐπάνω ἀπὸ τὴν γέφυραν... τὸ νερὸ ἀνέβαινεν εἰς τοὺς τροχούς τοῦ αυτοκινήτου. Ὁ Γιάγκος μετὰ δυσκολίας ἐκρατοῦσε τὸν Βόριν Βολκῶφ, ὁ ὁποῖος ἀδιακόπως ἐμούγγριζεν αὐτὰ τὰ δύο ὄνοματα :

— Βάνδα ! τὸ ἤφαιστειον !
— Σταματήσατε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! σταματήσατε, θεῖέ μου, τὸ αυτοκίνητον, διὰ νὰ τρέξω νὰ τὴν προσθάσω ! ἰκέτευεν ὁ Γιάγκος, σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν λύπην.
Ἄλλὰ ὁ καίμενος ὁ θεὸς Κόναν ἦτο ἀνίκανός νὰ τὸ σταματήσῃ. Ὁ Βόρις αἰφνιδίως ἠσύχασε καὶ ἐκάθησεν. Ἐκύταζεν εἰς τὸ κενὸν καὶ δὲν ἐφρόντιζε διόλου νὰ ἰδῆ ποῦ ἐπήγαιεν...

Τὸ αυτοκίνητον ἐκαμνεν ἀπότομα ἄλλα, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔτρεχαν πρὸς τὸν θάνατον. Ἐξάρνα μίαν φωνὴν ἀντήχησεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς, ἡ ὁποία ἐξάρνα εἶχε γελῆν πάλιν πλήρης :

— Τραβᾶτε τὴν ἄριστεράν λαβὴν, θετέ Κόναν !

Ἦτο ἡ Βάνδα. Μεθυμένος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ὁ Γιάγκος ἐπήδησεν εἰς τὸν δρόμον, τὴν στιγμήν ποῦ ἐστάθη τὸ αυτοκίνητον. Ὁ κ. Ζουανικ εἶχε σπεύσῃ νὰ ἐκτελέσῃ ἀμέσως τὴν διαταγὴν τῆς κόρης τοῦ Βολκῶφ.

— Διατί ἐξεχειλισεν ἔτσι ὁ ποταμός; τί συμβαίνει; Πατέρα, διατί δὲν ὀδηγεῖτε τὸ αυτοκίνητον; ἠρώτησεν ἡ Βάνδα.

Τὸ ἀμαξάκι τῆς εἶχε σταθμεύσῃ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ὁ ἀραπάκος ἐκρατοῦσε τὰς γαζέλλας κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὰς ἤσυχάσῃ, ποῦ ἐφαίνοντο πολὺ τρομαγμένοι.

— Τὸ ὑποβρύχιον ἤφαιστειον... ἡ Βάνδα... στὸ πηγάδι ! εἶπεν ὁ Βόρις, κυττάζων τὴν κόρην του με ἀπλανές βλέμμα.

Ἡ Βάνδα ἔγεινε κἀτώχρος, τὸν ἀγκάλιασεν ἀπὸ τὸν λαϊμόν, ἐστήριξε τὸ μάγουλό της ἐπάνω στὸ δικό του :
— Δὲν ἐπήγα στὸ πηγάδι, πατέρα ! ὁ Πέτρος Βορζῶφ με ἠμποδίσεν. Εἶμαι

ἐδῶ, ἀγαπημένε μου πατέρα. Μὴν ἔχετε πιά κανένα φρόνον. Οἱ ἄνθρωποι μας ὁμως οἱ καίμενοι, ὦ Θεέ μου ! τί ἀπέγιναν ;

— Τὸ ἤφαιστειον... ἡ Βάνδα ! ἐπανάλαβεν ἐκεῖνος, ἐνῶ τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ κοντὰ του.

Ἐκείνη ἐμάντευσεν, ἔριψε βλέμμα οἰκτρὰς ἀπελπισίας πρὸς τὸν Γιάγκον καὶ ἐκρυψε πρὸς στιγμήν τὸ μέτωπόν της εἰς τὸν ὄμον τοῦ πατέρα της. Ὅταν τὸ ἐσήκωσε, τὸ πρόσωπόν της ἦτο πλημμυρισμένον ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Στρέφουσα τότε πρὸς τὸν μυστήρᾳ της ἐφιδύρισε :

— Γιάγκο, θὰ τὸν θεραπεύσωμεν.

Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός ἦτο τρελλός.

Τὰ τρία τέταρτα τῶν ὑπογείων, τὸ πηγάδι, τὸ μηχανοστάσιον, ὁ θησαυρὸς τοῦ Μονομοτάπα, τὸ νέον ἀερόπλοιο, τὰ πάντα εἶχον ἐναφαισθῆ ὑπὸ τὰ κατακρημνισθέντα νερὰ καὶ χῶματα.

Τὸ ἤφαιστειον, ἀφοῦ διέσχισε τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, εἶχεν ἀνατινάξῃ τὰ ὑδάτα αὐτοῦ εἰς στήλας, με ἀνήκουστον θύγαμιν ἡ ἐκρηξίς, σφοδρὰ καὶ ὀρμητικὴ, ἀλλὰ μικρὰς διαρκείας, ἐστοίχισε τὴν ζωὴν εἰς χίλια καὶ πλέον πρόσωπα, ἐργάτας, γυναῖκας καὶ παῖδια. Ἀπὸ τοὺς δέκα συντρόφους τοῦ

«Τὸ σχοινὶ τῶν τοῦ ἐταλάντευεν.»
(Σελ. 394, στ. γ')

Βόριδος Βολκώφ, τους σοφούς ως αυτόν, από τους υιούς των, κανείς δεν είχαν απομείνει.

Το πύρ είχε εκμυθηνίσει το κολοσιαίο έργο του Άρχοντος του Πυρός.

ΚΦΑΛΛΙΟΝ ΙΓ'.

Ο Γύψ εν τῷ μέσῳ τῆς θυέλλης. — Πῶς κατέβησαν. — Ἡ Λιάνα Ρίσου. — Ἄνευ παιδίδος! — Ἡ φωνή τοῦ καθήκοντος. — Ο Χάνς ἀρχηγός τῆς οἰκογενείας.

Μία από τὰς θυέλλας ἐκείνας, τὰς τόσο συχνὰς εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, καὶ πρὸς τὴν βαισιότητα τῶν ὁποίων δὲν πλησιάζουν διόλου αἱ θυέλλαι τῆς Εὐρώπης, εἶχε ἐνοικήσει εἰς τὰ βόρεια τῆς Πρατωρίας.

Ἦτο ἡ ὥρα 11 τῆς νυκτός, καὶ πυκνότερον τὸ πλῆθος συνωστίζετο εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως ἢ χαρὰ τῶν Ἀγγλων ἐξεχειλίθη θορυβωδῶς, οἱ δὲ Μπόερς ἐκρύπτοντο, διότι ἡ εἰρήνη, ὑπογραφέισα τὴν προηγουμένη ἐσπέραν, εἶχε ἀναγγεληθῆ ἐπισήμως. Οἱ Ὁράγγιοι καὶ οἱ Τρανσβααλινοὶ δὲν εἶχαν πλέον πατριδα, καὶ αἱ Βρετανικαὶ Νῆσοι προσέθετον μίαν ἀκόμη εἰς τὰς ἄλλας κτήσεις τῶν.

Κατὰφωτος, μὲ τοὺς τοίχους παρδαλοὺς ἀπὸ τὰ προγράμματα, ἢ πρωτεύουσα, χάρις εἰς τὸ ἀγγλικὸν στοιχεῖον, εἶχε ἐορτάσιμον ὄψιν ἢ θύελλα ὅμως ἐπλησίαζε νὰ ἔλθῃ, καὶ, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων χιλιομέτρων, ἕνας μεταλλινὸς ὄγκος ἔτρεχε ὑπὸ τὰ νέφη, μεταφέρων δύο παιδιὰ, ὀλομόναχα ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

Εἰς χρονικὸν διάστημα δύο μόλις ὥρων, ὁ Γύψ εἶχε διανύσει τὴν ἀπόστασιν ἥτις χωρίζει τὸ ὄροπέδιον τῆς Μάνικας ἀπὸ τὸ Τράνσβααλ, ἦτοι 1200 χιλιομέτρα κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν.

Ο Χάνς εἶχε κυβερνήσει τὸ ἀερόπλοιο χωρὶς πολὺν κόπον, σύρων ἐλαφρὰ πρῶτα τὸ ἐν καὶ ἔπειτα τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ κομβία του, μέχρις ὅτου ἀνεκάλυψε τὴν γῆν ἐκάστου ἐφ' ὅσον εἶχε δδηγὸν τὸ φῶς τῶν ἀστρων, ἢ κυβερνήσεις ἦτο εὐκόλος, διότι ἀνεμος δὲν ἔπνεε, καὶ δὲν εἶχε παρὰ νὰ κρατῆ τὴν πορείαν πάντοτε πρὸς Νότον.

Ἀλλὰ τὰ σύννεφα τῆς καταιγίδος ἐκρυψαν τὸ φῶς τῶν ἀστρων, τὰ δύο παιδιὰ δὲν εἶχαν κανὲν μέσον φωτισμοῦ, καὶ, κατὰ δυστυχίαν, ἐνόσφ ἦτο καιρὸς ἀκόμη, ἐνόσφ ἔβλεπε, ὁ Χάνς, ἐπειδὴ δὲν προέβλεπε τὸ αἰφνίδιον ἐκεῖνο σκότος, δὲν εἶχε φροντίσει νὰ ἐξακριβώσῃ ποῖον κομβίον ἔθετεν εἰς κίνησιν τὸν μηχανισμόν, μὲ τὸν ὁποῖον κατέβαινε τὸ ἀερόστατον.

Τὸ ἀερόπλοιο ἐβῆνε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον ὕψος, σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεφῶν αἱ βρονταὶ ἐμοῦγγρίζαν ἄγρια, καὶ τὰ Δίδυμα ἐν-

μίζαν ὅτι ἤκουαν γύρω των τὰς ἀτελείωτους ὁμοβροντίας πυροβολικοῦ γιγάντων.

Ποῦ ἦσαν; πῶς θὰ κατέβαιναν; ποῖον κομβίον νὰ σύρουν; Ο Χάνς ἐψάχνε ψηλαφιστὰ, περιφέρων τὸ διαστακτικὸν χέρι του εἰς τὴν σειράν τῶν ἐλεφαντίνων κομβίων, ἀπὸ τὰ ὅποια δύο ἦσαν τραβηγμένα ἔξω, ὅπως τὰ ρυθμιστικὰ ἐλατήρια τοῦ ἀρμονικοῦ ὄργάνου: τὸ κομβίον τοῦ Νότου καὶ τὸ τῆς ὑψώσεως.

Ἐξαφνα, εἶδαν εἰς τὸ βάθος τοῦ πυκνοῦ σκότους μίαν ὄχραν φωτεινὴν ὀθόνην, ἢ ὅποια ἐφαίνετο ἀπλωμένη ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐφεγγεν ἐπάνω τῆς μὲ ἀρκετὴν ἀνταύγειαν.

Δὲν ἤξεύρω ποῦ εὐρισκόμεθα, εἶπεν ὁ Χάνς, πρέπει ἕως νὰ κατέβωμεν ἐδῶ. Ρίξε ἔξω τὸ σχοινί, ποῦ εἶνε ἡ ἄκρα του δεμένη εἰς τὴν βάρκαν λαμπρὰ! Τώρα, πιάσε το μὲ τὰ δύο χέρια σου, πήδησε ἐπάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα, καὶ γλύστρησε κάτω ἕως τὸν τελευταῖον κόμπον.

Μία τρομερὰ βροντὴ ἐκάλυψε τὴν φωνὴν τῆς, ὁ οὐρανὸς ἐφλογίσθη, καὶ εἰς τὸ πελιδνὸν ἐκεῖνο φῶς ἠδυνήθη νὰ ἰδῇ τὴν ἀδελφὴν του εἰς ἀπόστασιν δύο μέτρων, ὑπὸ τὸν Γύπα, κρεμασμένην εἰς τὸ κενὸν ἀπὸ τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐταλάντευε.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, εἶχε ὑπακοῦσῃ ἢ Ἐλλά.

Κρατήσου καλά, τῆς ἐφώνησε, σὲ προφθάνω κ' ἐγὼ τὸ σχοινί ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν γῆν;

Δὲν πιστεύω, ἀπήντησεν ἡ φωνὴ τῆς Ἐλλάς, ἢ ὅποια ἀνέβαινε ὑπόκωφος...

Τόσον τὸ χειρότερο! εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος!... κατέβα ἕως κάτω, καὶ προσπάθησε ν' ἀντιληφθῆς πόσον ἀπέχει, κ' ἔπειτα...

Ἡ συνέχεια ἔσβυσεν εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ἀερόστατον κατέβαινε μὲ τρομακτικὴν ταχύτητα. Ἐνῶ ὠμιλοῦσε, ὁ Χάνς εἶχε ἐξακολουθήσει τὰς ἐρεῦνας του διὰ νὰ εὕρῃ τὸ μέσον πῶς νὰ καταβιάσῃ τὸ ἀερόπλοιο. Εἶχε λοιπὸν ὠθήσῃ πρὸς τὰ μέσα τὸ κομβίον, τὸ ὁποῖον συνεχαινώνει μὲ τὸ κινητήριον μηχανήμα καὶ ἔκαμνε τὸ ἀερόπλοιο ν' ἀνεβαίνει εἰς τὸ σταθερὸν ὕψος τὸ κανονικὸν ἀπὸ ἐνὸς ἀναστολέα, καὶ εἶχε σύρῃ ἐν ἄλλο κομβίον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰς μάτην ἠγωνίζετο νὰ εὕρῃ ἀπὸ τινῶν λεπτιῶν τὸ εἶχε μάλιστα σύρῃ δυνατὰ πρὸς τὰ ἔξω. Ο ἀπότομος κλονισμὸς τὸν ἔκαμε ν' ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ ρυθμιστικὸν ἐκεῖνο κομβίον καὶ, εἰς διάστημα ὀλίγων στιγμῶν, τὰ δύο παιδιὰ θὰ ἔπεφταν μαζὶ μὲ τὸ ἀερόπλοιο καὶ θὰ ἐγίνοντο λυθμα.

Ο Χάνς ἤρπασεν ἀμέσως τὸ σχοινί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκρατεῖτο ἦδη ἡ ἀδελφὴ

του, διεσχέλισε τὸ κιγκλιδῶμα τῆς λέμβου, καὶ ἤρχισε νὰ γλυστρᾷ πρὸς τὰ κάτω.

Ο Γύψ εὐρίσκειτο εἰς ὕψος ἑκατὸν μέτρων ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ τὰ Δίδυμα ἀνεγνώρισαν τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Τράνσβααλ. Τὸ σχοινί των τοὺς ἐταλάντευεν εἰς ὕψος εἰκοσι μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὰ πόδια τοῦ Χάνς ἐψάχναν τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐλλάς. Καὶ τὸ ἀερόστατον ὀλονὲν κατέβαινε.

Μόλα! ἐφώνησε τὸ Μποερόπουλο, μὲ φωνὴν δυνατὴν.

Ἡ Ἐλλά ἀφῆσε τὸ σχοινί. Ο ἀδελφός της τὴν ἠκολούθησεν ἀμέσως, καὶ ὁ Γύψ, εἶτε διότι ὁ ἀδέξιός χειρισμὸς τοῦ Χάνς εἶχε χαλάσῃ τὸν λεπτόν μηχανισμόν του, εἶτε ἀπλῶς διότι ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἔρματος του εἶχε φέρῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα, ὅπως εἰς τὰ ἀερόστατα ποῦ γεμίζουν μὲ ἀέριον, ἀνίσθη πάλιν εἰς τὰ νέφη, διεθυνόμενος ὀλοταχῶς πρὸς δυσμὰς. Μετ' ὀλίγον, βροχὴ πυρὸς τὸν περιεκάλυπτε καὶ ὁ κεραυνὸς κατέστρεφε τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀερόπλοιο μηχανήμα.

Ο Ἄρχων τοῦ Πυρός καὶ πάλιν εἶχε νικηθῆ ὑπὸ τοῦ πυρός...

(Ἐπεται τὸ τέλος) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙΑ

Δύο συννεφάκια ἀργαπετοῦσαν εἰς τὸν οὐρανόν, ποῦ ἦτο γαλανὸς καὶ καθαρὸς ὡς καθρέπτης ἀργαπετοῦσαν καὶ ἀργαταξιδεύσαν, ξένοιαστα καὶ ἐλεύθερα, ὅπως οἱ στοχασμοὶ καὶ τὰ φανταστικὰ πῆματα τῶν μικρῶν παιδιῶν, ποῦ δὲν ἔχουν διὰ τίποτε νὰ φροντίσουν, χωρὶς κανένα σκοπὸν, χωρὶς κανὲν ὠρισμένον σημεῖον κατευθυνσεως. Ἐπὶ τέλους, ἐκουράσθησαν καὶ ἐσταμάτησαν.

Ἐκεῖ ποῦ ἐσταμάτησαν, ἀκριβῶς ὑποκάτω, ἦτο ἕνα χωράφι σπαρμένον μὲ σιτάρι. Τὰ στάχθα ὅμως, ἀντὶ νὰ σηκῶνουν, μεστωμένα καὶ γερά, τὰ κεφάλια των πρὸς τὸν οὐρανόν, ἦσαν σκυμμένα πρὸς τὸ χῶμα, μ' ἕνα λυπητερόν τρόπον, ὡς ἀποκαρδιωμένα, ὡς ἀπηλπισμένα.

Τὰ πράγματα, ὅπως οἱ ἄνθρωποι, ὀμιλοῦν καὶ ἐννοοῦνται μεταξὺ των. Ἦκουσαν λοιπὸν τὰ συννεφάκια πῶς ἐκουβέντιαζαν τὰ στάχθα κ' ἔλεγον μελαγχολικὰ - μελαγχολικὰ:

Νὰ ποῦ καταντήσαμε! ἄχυρα, καὶ τίποτε ἄλλο! Ὀλίγον ἀκόμη νὰ διαρκῆσῃ ἡ ἀνομβρία καὶ ἡ ξηρασία, ὁ καιρὸς νὰ μαζέψῃ οὔτε μὴ φουχτα σιτάρι. Ο ἄμοιρος ὁ ἄνθρωπος! Καὶ νὰ συλλογιθῆ κανεὶς πόσο ἴδρωσε κ' ἐκοπίασε γιὰ νὰ μᾶς κἀνὴ νὰ μεγαλώσωμε καὶ νὰ γίνωμε ὠρεῖα καὶ μεστά!.. Καὶ τὸ χειρότερο... ὡς ἐμᾶς εἶχαν ὄλες τίς

ἐλπίδες των, καὶ αὐτὸς καὶ ὀλη του ἢ οἰκογένεια! Ο καιρὸς!..

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ γεωργὸς ἐφάνη ἀπὸ μακρὰν, καὶ ἦλθε μὲ ἀργὰ βήματα ἕως τὰ σύνορα τοῦ χωραφιοῦ του, ὅπου ἐσταμάτησε, κ' ἐστάθη κ' ἐκτύπησε τὰ σπαρτὰ του.

Τί καταστροφή! Τί ἀπελπισία! Πᾶσι ἢ ἐσοδεῖά του! Πῶς νὰ φάγουν τώρα, τόσα στόματα στὸ σπίτι;

Κ' ἐσήκωσε τὸ χέρι του νὰ σκουπίσῃ ἕνα μικρὸ δάκρυ, ποῦ ἦτον ἑτοιμὸν νὰ τρέξῃ εἰς τὸ μάγουλό του, ὅταν ἔξαφνα κἀτι τι, ποῦ ἔμοιαζε, ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο, σὰ δάκρυ, ἐσταξεν ἐπάνω εἰς τὴν μύτην του.

Μὰ! τί εἶνε αὐτὸ; ἐστέναξεν ὁ γεωργός. Φαίνεται ὡς σταλαγματιὰ νερό... Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν εἶνε νερό.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλη σταλαγματιὰ ἔπεσε τότε, ἔπειτα καὶ τρίτη, καὶ τετάρτη, καὶ ἄλλες ἑκατὸν... πολλὲς χιλιάδες!

Ο γεωργὸς ὕψωνε τὰ μάτια του μὲ μεγάλην ἀπορίαν.

Δύο συννεφάκια ἐπέτεκοντο ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, δύο συννεφάκια, λεπτὰ, ἐλαφρὰ, ἀέρινα...

Ὁ! εἶπεν ὁ ἄμοιρος τί μικρὰ ποῦ εἶνε! Ἐπρεπε νὰ εἶνε πολὺ πῶς μεγάλα καὶ μαῦρα!.. Καὶ ὅμως, κ' ἔτσι μικρὰ ποῦ εἶνε, ὅπως ἄποτε καὶ ὠφελοῦν καὶ αὐτὰ.

Ἀλλὰ, ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, συνέβη καὶ πολὺ παράξενον. Δέκα, εἴκοσι, τριάντα συννεφάκια ἦλθαν καὶ ἠνώθησαν μ' ἐκεῖνα τὰ δύο πρῶτα, καὶ ἀπὸ ὅλα μαζὶ ἔπεσε μὴ καλὴ βροχούλα, ποῦ ἐδρόσιζε τὰ διψασμένα στάχθα, καὶ τὰ ἔκαμε νὰ σηκῶσιν τὰ σκυμμένα κεφάλια των, καὶ ἀπέσπασε δάκρυα παρηγορίας ἀπὸ τὸν γεωργόν.

Ἀμα εἶδαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τὰ συννεφάκια εἶπαν μεταξὺ των:

Τί ὠρεῖα! Μὲ ὀλίγην, μὲ μηδαμινὴν θυσίαν ἐκ μέρους μας, ἔχομεν ἀποδώσῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαρὰν εἰς αὐτὸν τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον τὸν ἐκάμαμεν σχεδὸν ἐντυχῆ.

Καὶ κάποιος, ποῦ ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἔκαμε τὴν ἐξῆς παρατήρησιν:

Πόσον ὁμοιάζουν τὰ συννεφάκια μὲ τὰ καλὰ παιδάκια! Πολλὲς φορές ἢ καλὴ καρδιά των τὰ προτρέπει νὰ κάμουν τὸ ἀγαθόν, νὰ βοηθήσουν τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους. Ἐνα ὅμως παιδάκι δὲν εἰμπορεῖ μόνον τοῦ σχεδὸν τίποτε νὰ κάμῃ δὲν ἀρκοῦν αἱ δυνάμεις του, εἶνε μικρὰ τὰ μέσα του! Διατί τότε νὰ μὴ συνεταίριζαται μὲ ἄλλα εὐσπλαγγνα παιδάκια; Ἐν τῇ ἐνώσει ἢ δύναμις! — λέγει ἕνα ρητόν. Καὶ τί ὠραιότερος, τί ἀγιώτερος σκοπὸς διὰ τὴν ἔνωσιν, παρὰ ὅταν διδῇ τὴν δύναμιν νὰ γίνωνται τὰ καλὰ ἔργα!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΩΪΜΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑ παιδάκι ἐπτά χρονῶν κάμνει θαύματα. Φαντασθῆτε ὅτι σηκώνει βάρος πενήντα ὀκάδων ἕως τὰ στήθη του, καὶ ὀγδόντα ἕως τὴν κοιλίαν του! Δὲν εἶνε καταπληκτικὸν δι' ἕνα τόσο μικρὸν παιδί! Καλὲ τί λέτε! Αὐτὸ θὰ ἦτο καταπληκτικὸν καὶ δι' ἕνα ἄνδρα. Ὀλίγοι, μετρημένοι τῶντι ἄνδρες εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, εἶνε ἱκανοὶ νὰ σηκώνουν τόσο βάρος. Ὁ μικρὸς λοιπὸν αὐτὸς ἀποτελεῖ ἕνα σπάνιον φαινόμενον, ἐν ἀληθειῶν θαῦμα πρώτου σωματικῆς ἀνάπτυξης καὶ μυικῆς δυνάμεως.

Ὀνομάζεται Κωνσταντῖνος Σπανός καὶ κατάγεται ἀπὸ τὴν Κάρπαθον. Ὅταν ἦτο τριῶν ἐτῶν, ἐφαίνετο ὡς δέκα, καὶ μίαν ἡμέραν τὸν εἶδαν οἱ Καρπαθῖοι μὲ ἐκπληξίν νὰ σηκώνῃ δύο τενεκέδες πετρελαίου, γεμάτους νερό, καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ ἀπὸ τὴν βρῦσιν εἰς τὸ σπίτι του! Σήμερον ποῦ εἶνε ἐπτά ἐτῶν, δύο μηνῶν καὶ δέκα ἡμερῶν ἀκριβῶς, ἂν τὸν ἰδῆτε θὰ νομίσετε ὅτι εἶνε ἄνδρας εἰκοσιπέντε τοῦλάχιστον ἐτῶν. Τόσην ἀνάπτυξιν ἔχει τὸ σῶμα του. Τὸ πρόσωπόν του ὅμως διατηρεῖ ὄλην τὴν παιδικήν, τὴν βρεφικὴν σχεδὸν ἔκφρασιν, ὥστε μόνον ὅταν τὸν ἀτενίσῃ κανεὶς ἐννοεῖ ἀπὸ τὴν ἀφελειάν του τὴν πραγματικὴν ἡλικίαν τοῦ γιγάντος. Ἐν τοῦτοις πολλοὶ δὲν πείθονται τόσο εὐκόλα ὅτι ἔχουν ἐμπρός των ἕνα νήπιον, καὶ διὰ τοῦτο ὁ μικρὸς Σπανὸς ἐπιδεικνύει ἐν τάξει τὸ πιστοποιητικὸν τῆς γεννήσεώς του καὶ φέρει μάρτυρας ὄλους τοὺς Καρπαθῖους, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν τὴν οἰκογένειάν του. Ἡ οἰκογένεια αὐτῆ τὴν ὥρην εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἶνε πολὺ δυστυχῆς... Ὁ πτωχὸς πατέρας κατακοίτος, ἢ μητέρα ἐπίσης, τέσσαρα μικρὰ κορίτσια στεροῦνται καὶ τοῦ ἄρτου... Ὁ μικρὸς Κωνσταντῖνος, μαζὶ μὲ τὰ βάρη ποῦ σηκώνει, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ σηκῶσῃ τὰ βάρη καὶ τὸ βάρος τῆς οἰκογενείας του. Καὶ θὰ ἐπιδείξῃ τὴν καταπληκτικὴν δύναμιν του εἰς δημοσίαν παράστασιν, τὴν ὁποίαν θὰ δώσῃ προσεχῶς. Εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Σπανοῦ, ἢ πρῶτος ἀνάπτυξις παρατηρεῖται ἐπι-

σης καὶ εἰς μίαν ἀδελφὴν του. Τὸ κορίτσακι αὐτὸ εἶνε μόλις πέντε ἐτῶν, καὶ φαίνεται ὡς δεκαεσσάρων! Σημειώσατε δὲ ὅτι ἡ τόσο πρῶτος σωματικὴ ἀνάπτυξις, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ μεγάλην μυικὴν δύναμιν, εἶνε φαινόμενον σπανιώτερον ἀπὸ τὴν πρῶτον διανοητικὴν ἀνάπτυξιν. Σχετικῶς δηλαδὴ εἶνε πολὺ ἀφθονώτερα τὰ ἔκτακτα παιδιὰ, τὰ ὅποια γεννῶνται μουσικοί, ποιηταί, μαθηματικοί, καὶ καταπλήσσουν μὲ θαύματα ἀπὸ τὴν νηπιακὴν τῶν ἡλικιῶν. Ἐνθυμηθῆτε τὸν Μίτσαρτ, τὸν Μπετχόδεν, τὸν Πασκάλ καὶ τοὺς ἰδικούς μας Μεντζελόπουλον καὶ Λώρη Μαργαρίτην. Μάλιστα ἡ μουσικὴ ἰδιοφυΐα ἐκδηλοῦται πολλακίς ἀπὸ πολὺ μικρὰν ἡλικίαν, ἐπίσης καὶ ἡ μαθηματικὴ, δὲν εἶνε δὲ τόσο σπάνια τὰ παραδείγματα τῶν νηπίων τὰ ὅποια, ὅπως μίαν φορὰν ὁ ζακύνθιος Μεντζελόπουλος, λύουν τὰ δυσκολώτερα ἀριθμητικὰ προβλήματα πρὶν νὰ μάθουν κἀν νὰ γράφουν ἀριθμούς. Ἀλλὰ παιδιὰ ἐπτά χρονῶν ποῦ σηκώνουν βάρη ὀγδόντα ὀκάδων εἶνε σπανιώτερα καί, ἂν θέλετε, θαυμαστότερα. Διότι ἐπὶ τέλους εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ ὅτι εἶνε τὸ σωματάκι ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ πειθῶν νὰ κατοικήῃ ἡ ψυχὴ κανενὸς μεγάλου, ἕνα πνεῦμα ὠρμιον καὶ ἔκτακτον. Τὸ πολὺ πολὺ, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον, θὰ ἐπικαλεσθῆ κανεὶς τὴν μετεμψύχωσιν. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦ ἐπταετοῦς σώματος μὲ τὴν νηπιώδη ψυχὴν, τὸ ὁποῖον ἐξαφνα λαμβάνει τὰς διαστάσεις ἐνὸς ἀκμαίου ἀνδρός, ἐνὸς γιγάντος; Τὴν παντοδυναμίαν τοῦ αὐλοῦ νοῦ τῆς ἔννοει ὀλίγου, ἀλλὰ τὴν πρῶτον δύναμιν ἐνὸς ἡλικιῶ σώματος, ὅταν εἶνε τόσο τεραστίαν, τὴν ἐννοεῖ δυσκολώτερα. Καὶ ἀλήθεια, εὐκολώτερα πείθεται κανεὶς ὅτι ὁ ἐνεαετής Πασκάλ ἐφεῦρε τὴν Γεωμετρίαν, ἂν ὅσον πιστεύει εἰς ἕνα ἄθλον τοῦ Ἡρακλέους. Διὰ τοῦτο ὁ Ἡρακλῆς θεωρεῖται μυθολογικὸν ὄν, ἐνῶ ὁ Πασκάλ ἀπλῶς ἔκτακτον παιδίον. Ὁ βλέπων ὅμως τὸν μικρὸν Κωνσταντῖνον Σπανόν, τὸν ἐπταετῆ ρωμαλέον ἄνδρα, νὰ σηκώνῃ βάρη ὡς ἀθλητῆς καὶ νὰ θραύῃ μὲ τὸν γρόνθον του σιδήρα, πείθεται ὅτι δὲν εἶνε μῦθος τὸ θρυλούμενον περὶ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἐπινίξε μὲ τὰς βρεφικὰς του χεῖρας τὸν φοβερόν ὄφιν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξαπολυθῆ ἐναντίον τοῦ λίκου του...

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θ.

Και όμως την εγγλύτωσε πάλιν ο Ασπρούλης μας. Καθώς τον επήγγαιεν ο Αποστόλης εις τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ἀλέξη, μέσα στήν μανδύλα του, εἶδεν εἰς τὸν δρόμον τὴν κυρίαν Καλλιόπην, τὴν δασκάλισσαν.

— Τί κρατεῖς αὐτοῦ, Ἀποστόλη; Κανένα λαγὸ σκοτωμένο;

— Τί λαγὸ καὶ τί ἐλάφι, κυρία δασκάλισσα! Κάτι καλλίτερο... Τὸν Ἀσπρούλη μας, ποῦ δὲν ἔχει πιά ζωὴ ὁ καυμένος.

— Μπᾶ! τὸν κακόμοιρο τὸν Ἀσπρούλη! καὶ πῶς ἐπαθε αὐτὴ τὴ συμφορά;

Ὁ Ἀποστόλης εἶπεν εἰς τὴν καλὴν κυρίαν Καλλιόπην ὅλα τὰ θλιβερά συμβάντα. Καὶ ἡ κυρία Καλλιόπη, ποῦ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ σκυλάκια καὶ ἔλο ἐζητοῦσε νὰ τῆς χαρίσουν κανένα, εἶπε τότε:

— Δὲν μοῦ τὸν δίνεις ἐμένα, νὰ

«Τοῦ ἔπλυνε τὰς πληγὰς...» (Σελ. 396, στ. α')

κυντάξω μῆπως καὶ τὸν κάνω καλά;... — Πάρ'τον, κυρία δασκάλισσα, χάρισμά σου!

Ἡ κυρία Καλλιόπη τὸν ἐπῆρε, τὸν ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι τῆς, τὸν ἔβαλεν ἐπάνω σ' ἕνα μαλακὸ μαξιλάρι, ἐπάνω στὸ τραπέζι, τοῦ ἔπλυνε τὰς πληγὰς με βαρικὸν ὄξυ, τὸν ἔδεσε, τὸν ἐπεριποιήθηκε ὡς μωρὸ, τὸν ἔθρεψε με γαλατάκι καὶ με ζαχαρίτσα, — καὶ ἔτσι ἔζησεν ὁ Ἀσπρούλης...

(Ἐπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πρῶτα θὰ ἰδῆς τὸν γείτονα, καὶ ἔπειτα τὸν ἑαυτόν.

**

Πολλὰ ὀλίγα κάμνουν ἕνα πολὺ.

**

Ὁ διάβολος σφαλᾷ μὴ θύρα καὶ ὁ Θεὸς ἀνοίγει δέκα.

**

Ἐνός πόνος ξέγδαμμα.

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ ΦΑΝΙΤΣΑ

(ΚΩΜΩΔΙΑ)

ΣΚΗΝΗ Γ'. (Συνέχεια)

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Ὁ βαφτιστικὸς σας!..

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Αἱ, Φανίτσα, τί λὲς καὶ σὺ; Ἐμποροῦσα νὰ μὴ ξαναγιώσω! Καμαρώνω, ὡς νὰ ἦμουν στὰ βαφτίσια, κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Τί καλά!

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ, με ἀνηύχον ὕφος.

— Ναί, μὰ ὁ μικρούλης μας ἐδόχε ἀπόψε φτάνει νὰ μὴ χρυσολογήσῃ! Καὶ κάνει ἕνα κρύο! οὔτε ἥλιος, οὔτε τίποτα! (Τουρτουρίζει.)

ΦΑΝΙΤΣΑ, ἐνῶ τὸν τυλίγει μ' ἕνα χράμι. — Ἡ ρομπίτσα του εἶνε μάλ' λινη καὶ πολὺ ζεστή, ἐννοια σας. — Νά! ὠραία! θὰ σὰς φέρω τὸν καλὸ σας τὸν σκούφο, καὶ θὰ σὰς χτενίσω, γιὰ νὰ γίνετε ὁμορφος. Βγάλτε τον, αὐτόν... (Βγάζει ἕναν ἄσπρο κωνοειδὸ σκούφο ἀπὸ ἕνα κονί, καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν χτενίζει.)

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Καὶ ἔπειτα, θὰ μοῦ διαβάσῃς κάτι τι ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Μαρικοῦλας.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Δὲν ἔχω καιρὸ σήμερα, διόλου. Μήπως θέλετε πάλι τὸ παραμῦθι τῆς Σταχτοπούτας;

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Ναί, γιατί σοῦ μοιάζει... Ἐπρεπε ὁμοίως, μοῦ φαίνεται, νὰ σὲ πάρῃ κ' ἐμένα ἡ Λεμονιά 'στὴν ἐκκλησίαν.

Ἐσὺ δὲν εἶσαι καμμιά μεγάλη, νὰ δουλεύῃς τόσο πολὺ... καὶ ὁμοίως δὲν κάθασαι, ἀπὸ τὴν αὐγὴ ἕως τὸ βράδυ... Ἐπρεπε νὰ πᾶς καὶ σὺ νὰ δῆς.

ΦΑΝΙΤΣΑ, ἐνῶ ἀποτελειώνει τὸ κτένισμά του. — Δὲν πειράζει... ἐμένα, μ' ἀρέσει νὰ δουλεύω... Κ' ἔπειτα, κάνω ἐδῶ τὴν προσευχή μου, κ' εἶνε τὸ ἴδιο... Κ' ἔπειτα, τὸ εἶδα, ἐγὼ τὸ μωρὸ με τὴν ὠραία του τὴν ρομπίτσα, κ' ἔτσι!...

Σταθίητε τώρα. (Τοῦ φορεῖ τὸν σκούφον.) — Τὸ ξέρετε ὁμοίως; ἐκεῖνη ἡ Σταχτοπούτα, εἶνε ἀλλοκότικο κορίτσι!...

καλοὶ ἀνθρώποι ὡς κ' ἐσὰς! Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Χμ! χμ! ἡ Λεμονιά εἶνε σκληρῆ... λίθος γιὰ σένα!

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Μὰ οὔτε καὶ τόσο καλοὶ ἀνθρώποι ὡς κ' ἐσὰς! Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Χμ! χμ! ἡ Λεμονιά εἶνε σκληρῆ... λίθος γιὰ σένα!

καλοὶ ἀνθρώποι ὡς κ' ἐσὰς! Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Χμ! χμ! ἡ Λεμονιά εἶνε σκληρῆ... λίθος γιὰ σένα!

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Γιατί; ΦΑΝΙΤΣΑ, ἐνῶ τοῦ φέρνει τὸ τοιμπούκακι του, καὶ τοῦ τὸ γεμίζει σιγά-σιγά. — Νά! Στὴν ἀρχή, μ' ἀρέσει πολὺ ἔπειτα ὁμοίως! νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πᾶ κρυφὰ 'στὸ χορὸ! Ἐ! Πῶς τὴν πῆρε ἡ νοννά τῆς ἡ νεράιδα;... Ναί, μὰ δὲν ἦτανε σωστὸ.

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Τῆς ἀρέσει, φαίνεται, πάρα πολὺ ὁ χορὸς.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Λοιπὸν, καλά νὰ πάθῃ, ποῦ ἔχασε τὸ παπουτσάκι τῆς, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ τὸ βασιλόπουλο, νὰ!

Ἐτσι θαρρῶ πῶς ἔπρεπε, ἐγὼ. Νά, τὸν ἄλλο μῆνα, ποῦ εἶχανε πᾶθῃ, ἡ κυρὰ-Λεμονιά κ' ἡ Μαρικοῦλα, 'στὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ, νὰ, ὁ χοντρο-Παυλῆς, καὶ περνᾷ τὴν κεφάλαν ἀπὸ τὸ παράθυρο. (Μιμνεῖται τὴν χονδροφωφάραν του.)

«Ἐξακολουθεῖ νὰ στρώνῃ τὸ τραπέζι...» (Σελ. 397, στ. α')

«Αἱ! Φανίτσα, μοῦ λείει, νὰ, σοῦ ἔφερα τὸ τσεμπέρι καὶ τὰ λουστρινάκια τῆς ἀδελφῆς μου... ἔρχεσαι νὰ πᾶμε κ' ἐμεῖς 'στὸ χορὸ; Κάνε γρήγορα, κανέναν δὲ θὰ τὸ μάθῃ. — Διόλου, κύρ Παυλῆ μου, τοῦ λέω 'ὰν ἤθελε ἡ κυρὰ-Λεμονιά, μ' ἔπαιρνε μαζί τῆς.

Ἐγὼ, νὰ πάω κρυφὰ, ὡς νὰ ἦμαι καμμιά κλέφτρα! Μπᾶ, ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ! — Ἐλα, βρε κοιτῆ! — Ἄλλου, ἄλλου, κύρ Παυλῆ μου, τοῦ λέω 'ἀμα γυρίσῃ ἡ κυρὰ-Λεμονιά, θὰ μ' εἶρῃ ἐδῶ, 'στὴ δουλίτσα μου... 'στὴν κάλτσα μου!»

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Μπράβο σου, καλὸ μου κορίτσι!

ΦΑΝΙΤΣΑ, με συγκίνησεν. — Κ' ἔπειτα, ἐγὼ δὲν ἔρχω τὰς καλωσύνας σας! Ὅσο θυμᾶμαι πῶς μ' ἐπῆρατε ἀπὸ τοὺς πέντε δρόμους, καὶ με κρατήσατε 'στὸ σπίτι σας! Ἄ! καὶ τὴ ζωὴ μου, τὴν δίνω γιὰ σὰς!

(Σκουπίζει τὰ μάτια τῆς.) Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Με τὸν κόπο σου, κόρη μου, τὸ βγάζεις, τὸ φωμάκι ποῦ τρῶς... Σ' ἔλο τὸ νησί δὲν εἶνε ἄλλη, ἔτσι καλὴ δουλεύτρα, ὡς κ' ἐσένα.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Μὰ οὔτε καὶ τόσο καλοὶ ἀνθρώποι ὡς κ' ἐσὰς! Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Χμ! χμ! ἡ Λεμονιά εἶνε σκληρῆ... λίθος γιὰ σένα!

καλοὶ ἀνθρώποι ὡς κ' ἐσὰς! Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Χμ! χμ! ἡ Λεμονιά εἶνε σκληρῆ... λίθος γιὰ σένα!

καλοὶ ἀνθρώποι ὡς κ' ἐσὰς! Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Χμ! χμ! ἡ Λεμονιά εἶνε σκληρῆ... λίθος γιὰ σένα!

καλοὶ ἀνθρώποι ὡς κ' ἐσὰς! Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Χμ! χμ! ἡ Λεμονιά εἶνε σκληρῆ... λίθος γιὰ σένα!

«Ἐξακολουθεῖ νὰ στρώνῃ τὸ τραπέζι...» (Σελ. 397, στ. α')

«Ἀρπάζει τὸ ποτήρι...» (Σελ. 397, στ. α')

ΦΑΝΙΤΣΑ, με ζωηρὸν τόνον. — Ἐλάτε δά! καὶ ποίανὸ γλυκομιλεῖ;... ἔτσι εἶνε τὸ φυσικὸ τῆς... Εἶνε ὁμοίως καλὴ κ' αὐτὴ, κ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ!

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ, με συγκίνησεν. — Εἶσαι χρυσὸ κορίτσι, νὰ μὰς ζήσης, κόρη μου! (Σιωποῦν καὶ οἱ δύο ὁ παπποῦς ἰνιάζει τὴν στάχην ἀπὸ τὸ τοιμπούκακι του.)

ΦΑΝΙΤΣΑ, στρώνει τὸ τραπέζι πηγαίνει καὶ φέρνει τὸ ἀσημένιο ποτήρι, ποῦ ἦτο τυλιγμένο σὲ χρωματιστὸ χαρτί. — Νὰ τὸ δώρὸ τῆς κουμπάρας εἶνε ἀσημένιο 'τὶ ὠραία ποῦ γυαλίσει! (Τὸ βάζει στὸ τραπέζι. Σιωπῇ. Ἡ ΦΑΝΙΤΣΑ ἐξακολουθεῖ νὰ στρώνῃ τὸ τραπέζι, ἐνῶ ὁ παπποῦς σιγά-σιγά βυθίζεται εἰς τὸν ὕπνον.)

ΣΚΗΝΗ Δ'. ΦΑΝΙΤΣΑ, Ἡ ΖΗΤΙΑΝΑ, Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ, κοιμισμένος.

Ἡ ΖΗΤΙΑΝΑ, εἰσέρχεται, στηριζομένη στὸ ραβδί τῆς. — Ἐλεηστέ με, χριστιανοί... λυπηθῆτέ με τὴν καϊμένη, ποῦ ἔχω ἀρρωστο βαρῶ τὸ παιδί μου.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Ἀχ! τὴν κακομοῖρα! Ἡ ΖΗΤΙΑΝΑ. — Ἀχ! κάνετε ἔλεος, γιὰ τὸ παιδί μου!

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Κ' ἐμένα γιὰ ψυχικὸ μ' ἔχουν ἐδῶ, δὲν ἔχω παράδες... Στάσου ὁμοίως μὴ στυγεῖσαι. (Ἐξέρχεται. Ἡ Ζητιάννα πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζι καὶ βλέπει τὸ ἀσημένιο ποτήρι... Τὸ κιντιάζει με ἀπληστία, ἐπλώνει τὸ χέρι τῆς, διατάζει, τὸ τραβᾷ ὀπίσω, φαίνεται πῶς παλαίει με τὸν ἑαυτόν τῆς, ἐπὶ τέλους δὲ μὴ ἀρπάζει τὸ ποτήρι καὶ τὸ χάνει εἰς τὸν τορβᾶ τῆς.)

ΣΚΗΝΗ Ε'. ΦΑΝΙΤΣΑ, ἐπιστρέφουσα. — Νά, αὐτὸ μπορῶ καὶ σοῦ τὸ δίνω εἶνε τὸ δικό μου τὸ πρῶνὸ φαγάκι. Πάρε μαζί σου τὸ ψωμί, καὶ φάγε ἐδῶ τὴν σοῦπα.

Ἡ ΖΗΤΙΑΝΑ. — Εὐχαριστῶ, κοριτσάκι μου ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ! (Τρώγει.) ΦΑΝΙΤΣΑ. — Ἦθελα καὶ παραπάνω νὰ σὲ βοηθοῦσα. Πῶς τρεμουλιάζεις! κρυώνεις; Νά, στάσου, κ' αὐτὸ δικό μου εἶνε. (Βγάζει-γρήγορα τὸ σαλάκι τῆς καὶ τῆς τὸ βάζει εἰς τὴν πλάτην.)

Ἡ ΖΗΤΙΑΝΑ, με ἀπορίαν. — Σπολλάττ, σπολλάττ! Ὁ Θεὸς νὰ συχωρᾷ τὸν πατέρα σου! (Κοιτοσκοπεῖται λιγάκι, κ' ἔπειτα φεύγει τρεχάτη, ὡς τρομαγμένη.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'. ΦΑΝΙΤΣΑ, ἐξαφνισμένη. — Μπᾶ! πῶς

«Ἡ Ζαφείρω με τὸ μωρὸ...» (Σελ. 397, στ. β')

Ἡ ΦΑΝΙΤΣΑ, εἰσέρχεται καὶ βάζει μὴ πατέλλα ἐπάνω στὸ τραπέζι. — Ἡ ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ τρέχει κοντὰ τῆς.

ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ. — Νά, Φανίτσα, νὰ καὶ τὰ δικά σου τὰ μαρτυριάτικα. ΦΑΝΙΤΣΑ. — Εὐχαριστῶ πολὺ!

Ἐφυγε, ὡς νὰ τὴν κυνηγοῦσαν! (Γελά.) Ἡ κακομοῖρα! βιάζεται νὰ πᾶ στὸ παιδί τῆς. (Ἀκούονται ποῦ κτυποῦν αἱ καμπάνες. Κυντάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο) Νά! ἀνοίγει ἡ πόρτα τῆς ἐκκλησίας. Τελείωσαν τὰ βαφτίσια... Ἐρχονται! Τί ὠραία ποῦ εἶνε! νὰ! πετοῦνε καὶ πεντάρες! μοιράζουμε καὶ τὰ μαρτυριάτικα... χρυσᾶ, με κορδελίτσες! Ἄ! πᾶω κ' ἐγὼ νὰ χτενισθῶ καὶ νὰ στολισθῶ λιγάκι. (Ἐξέρχεται τρεχάτη.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'. ΛΕΜΟΝΙΑ, ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ, ΖΑΦΕΙΡΟ, ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ. Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ ξυπνᾷ.

ΛΕΜΟΝΙΑ, ἀπὸ τὴν θύραν. — Εὐχαριστῶ, Γιαννακό, γιὰ τὸν ἀκολουθεῖ με τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά τῆς. Αἱ καμπάνες σηματοῦν ἀκόμη.)

ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ, εἰσέρχεται ὀπισθοβατοῦσα, ὀλη γέλια. — Ἰσα μ' ἐδῶ με κυνηγοῦν γιὰ νὰ πάρουν πεντάρες καὶ κουφέττα! (Πεντᾷ ἔξω μὴ φουχτιὰ ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς. Ἀκούονται παιδικοὶ ἀλαλαγμοὶ χαρῆς ἀπ' ἔξω.) Νά! σὰς φτάνουν πιά! κῦττα, κῦττα! δέρονται ποῖδ νὰ τὰ πρωτοπάρῃ. (Ἡ Λεμονιά καὶ ἡ Ζαφείρω πλησιάζουν πρὸς τὸν παπποῦ ἡ Λεμονιά γονατίζει καὶ τοῦ παρουσιάζει τὸ μωρὸ.)

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Παπποῦ, νὰ ὁ πρῶτος ἐγγονός σου, ὁ βαφτιστικὸς σου!

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ σηκώνεται, βγάζει τὸν σκούφο του, καὶ ἐπλώνει τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανόν. — Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ καὶ νὰ σὲ χιλιχορονίσῃ, παιδί μου! (Τὸ σταυροῦν καὶ τὸ φιλεῖ αἱ καμπάνες σιγά-σιγά παύουν νὰ σηματοῦν.)

ΣΚΗΝΗ Η'. Ἡ ΦΑΝΙΤΣΑ, εἰσέρχεται καὶ βάζει μὴ πατέλλα ἐπάνω στὸ τραπέζι. — Ἡ ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ τρέχει κοντὰ τῆς.

ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ. — Νά, Φανίτσα, νὰ καὶ τὰ δικά σου τὰ μαρτυριάτικα. ΦΑΝΙΤΣΑ. — Εὐχαριστῶ πολὺ!

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Δὲν εἶνε! (Ἡ Φανίτσα σηκώνεται κ' ἔρχεται νὰ κιντιάξῃ. Σιωπῇ.)

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Ποῦ εἶνε ἡ ἀσημένια κούπα;

ΦΑΝΙΤΣΑ, με πνευμένη φωνήν. — Τὴν εἶχα βαλμένη, νὰ, ἐκεῖ. ΛΕΜΟΝΙΑ, μπουμπουμένη τὸν τόνον τῆς. Τὴν εἶχε βαλμένη, νὰ, ἐκεῖ! ...καὶ τώρα δὲν εἶνε πιά! Ἐκανε φτερά κ' ἐπέταξε! Ἐχει φτερά, ἡ κούπα; (Σιωπῇ). Λέγε λοιπόν! Μίλησε!

ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ. — Φανίτσα μου, γιατί δὲν ἀπαντᾷς; ΖΑΦΕΙΡΟ, με ἡμερον τρόπον, πρὸς τὴν Λεμονιά. — Ἦτανε μοναχὴ τῆς ἐδῶ ἡ Φανίτσα;

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Ἐλάτε τώρα, καθήστε νὰ φάμε. — Φανίτσα, πήγαινε νὰ κοιμήσῃς τὸ μωρὸ. (Ἡ Φανίτσα ἐξέρχεται με τὸ μωρὸ, ἐνῶ ἡ Λεμονιά βοηθεῖ τὸν παπποῦ νὰ καθήσῃ καλὰ σερβίρει ὅλοι τρώγουν. Ἡ Φανίτσα ἐπιστρέφει καὶ κἀθεται κοντὰ στὸ τζάμι.)

ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ, σιγανά. — Μαννούλα, νὰ ποῦμε τῆς Φανίτσας νὰ ῥθῇ νὰ φάγῃ μαζί μας; ΛΕΜΟΝΙΑ, ξερά-ξερά. — Καλὰ κάθεται, αὐτοῦ ποῦ κἀθεται. (Σηκώνει τὸ ποτήρι τῆς.) — Εἰς ὑγίαν τῆς κουμπάρας! ΖΑΦΕΙΡΟ, δμοίως. — Εἰς ὑγίαν τοῦ κουμπάρου!

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ, ὁμοίως. — Εἰς ὑγίαν τοῦ νεοφώτιστου. Καλὸς Χριστιανός! (Ἡ Μαρικοῦλα σηκώνεται καὶ πηγαίνει ἕνα πιάτο τῆς Φανίτσας.)

ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ. — Πάρε, Φανίτσα... ΛΕΜΟΝΙΑ. — Φανίτσα, δὲν ἔβαλες τὴν ἀσημένια τὴν κούπα στὸ τραπέζι; ΦΑΝΙΤΣΑ, ἀπὸ τὴν θέαν τῆς. — Μὰ βέβαια.

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Ποῦ ἔτῃνε λοιπόν; ΦΑΝΙΤΣΑ, ὁμοίως. — Στὴ θέαν τῆς, μπροστὰ σας.

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Δὲν εἶνε! (Ἡ Φανίτσα σηκώνεται κ' ἔρχεται νὰ κιντιάξῃ. Σιωπῇ.)

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Ποῦ εἶνε ἡ ἀσημένια κούπα;

ΦΑΝΙΤΣΑ, με πνευμένη φωνήν. — Τὴν εἶχα βαλμένη, νὰ, ἐκεῖ. ΛΕΜΟΝΙΑ, μπουμπουμένη τὸν τόνον τῆς. Τὴν εἶχε βαλμένη, νὰ, ἐκεῖ! ...καὶ τώρα δὲν εἶνε πιά! Ἐκανε φτερά κ' ἐπέταξε! Ἐχει φτερά, ἡ κούπα; (Σιωπῇ). Λέγε λοιπόν! Μίλησε!

ΜΑΡΙΚΟΥΛΑ. — Φανίτσα μου, γιατί δὲν ἀπαντᾷς; ΖΑΦΕΙΡΟ, με ἡμερον τρόπον, πρὸς τὴν Λεμονιά. — Ἦτανε μοναχὴ τῆς ἐδῶ ἡ Φανίτσα;

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

«Ἡ Μαρικοῦλα πηγαίνει ἕνα πιάτο τῆς Φανίτσας...» (Σελ. 397, στ. γ')

«Ἡ Φανίτσα βγάζει τὰ τοῦκαρά τῆς...»

ΛΕΜΟΝΙΑ, καταθνημένη. — Μάλιστα, μοναχὴ τῆς. "Α! πάντα τὸ ἔλεγα ἐγὼ πῶς ἔτσι θὰ ἐτελειώναμε! Μαζώνεις στὸ σπῆτι σου τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου, κ' ἄτερα χύνονται καὶ σὲ δαγκάβουν! τί τὰ σκυλιὰ, τί τὰ παληόπαιδα! Τὴν ἐπήραμε, ποὺ ἐκόντευε τὰ πεθάνη τῆς πείνας, αὐτὴ τὴν κλέφτρα!

ΦΑΝΙΤΣΑ. — "Ω!
ΜΑΡΙΓΟΥΔΑ. — Μητέρα!
("Ο παππούς κάμνει νὰ δμιλήσῃ. Ἡ Λεμονιά δὲν τοῦ ἀφίγει καιρόν).

ΛΕΜΟΝΙΑ. — "Ελα, φέρ' τινε γρήγορα τὴν κόπα! Βλέπεις πολὺ καλά πῶς δὲν μᾶς γελᾶς ἐσύ!

ΦΑΝΙΤΣΑ, τρέμει κατακίβρινη. — Δὲν τὴν ἔχω ἐγὼ, κυρά-Λεμονιά. (Μὲ σταθερότητα.) "Εγὼ δὲν εἶπα ποτὶ μου φέμματα! "Ο Θεὸς τὸ ἔχει πῶς δὲν λέγω φέμματα! Δὲν τὴν ἔχω ἐγὼ.

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Κλέφτρα! φύγε ἀπὸ τὸ δῶ μέσα!

("Ἐπιταί τὸ τέλος) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΟΠΤΙΚΟΙ

[Υπὸ τὸν τίτλον «Πνευματικὰ Ἰδιοφυΐαι» ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς θαυμασίαν ψυχολογικὴν πραγματείαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω Κεφάλαιον. — Οἱ πνευματικοὶ τύποι εἶνε τέσσαρες: οἱ ὀπτικοί, οἱ ἀκουστικοί, οἱ κινήτικοι καὶ οἱ μύστικοι ἢ ἰσθητικοί. "Ας ἀκούσωμεν τὸν συγγραφεὴ περιγράφοντα τοὺς ὀπτικούς].

Πάντες, πλὴν παθολογικῶν περιπτώσεων, διατηροῦμεν ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν ὀπτικὰς παραστάσεις ἐπὶ μακρὸν ἢ βραχὺ, μετ' ἐντάσεως μικρᾶς ἢ μεγάλης. Ἄνευ τούτου οὐτε τὴν μορφήν τῶν οἰκειῶν ἡμῶν, οὐτε τὴν τοπικὴν σειρὰν τῶν οἰκιῶν ἐν τινὶ ὁδοῦ θὰ ἀνεμνησκόμεθα. "Οπτικούς καλοῦμεν τοὺς ὅτερ τὰ σὴνθηδες μέτρον ἔχοντας ἀνεπτυγμένην τὴν ἀντίληψιν τῆς ὁράσεως δυνατὸν δὲ νὰ εἶνε τοιοῦτοι οὐχὶ μόνον ἄτομα ἀλλὰ καὶ ἔθνη. "Ο Γκαίτε ἐκάλεσε τοὺς "Ελληνας «Gesichtsmenschen». Ἡ δὲ δευτερικῆς ψυχολόγος Σουσιάννα Ρουμπινιστάιν τὴν προδιάθεσιν πρὸς τὸ στερεοσκοπικὸς βλέπειν θεωρεῖ ὡς τὴν αἰτίαν τοῦ αἰσθητικοπλαστικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

"Ἄλλ' ὁ πνευματικὸς τύπος τοῦ «ὀπτικοῦ» εἶνε εἰδικώτερος καὶ ἔχει μείζονα ἔντασιν. Παρ' αὐτῷ αἱ ὀπτικαὶ παραστάσεις λαμβάνουσι πολλακτῆς ἰσχύον ἴσῃν πρὸ τῶ ἀμεσον αἰσθημα, ἐνῶ τῶν ἄλλων αἰσθημάτων αἱ παραστάσεις εἶνε εἰς ἄκρον ἐξησθημένοι. Κατὰ δὲ τὰς ποικίλας πνευματικὰς λειτουργίας αἱ παραστάσεις αὐτὰ κυριαρχοῦσι μονομερῶς. "Ο ὀπτικὸς δὲσάκις ἀναμιμνήσκειται ἀπόντα, βλέπει τὴν μορφήν αὐτοῦ ἀλλὰ δὲν ἀκούει τὴν φωνήν του' ὅταν ἀπομνημονεύη κείμενόν τι ἐντυπώνει εἰς τὸ πνεῦμά του τοὺς χαρακτῆρας τῶν γραμμάτων καὶ ἀναγινώσκει αὐτούς, οὕτως εἰπεῖν, ὅταν ἀναπλάττῃ τὸ κείμενον. "Αγγλος ζωγράφος, ἀληθῆς τύπος ὀπτικοῦ, περιγράφει ὡς ἐξῆς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας του. "Οτε, λέγει, ἤρχετο κανεὶς ὅπως ἐκτελέσω τὴν προσωπογραφίαν σου, τὸν παρετήρουν μετὰ προσοχῆς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, σχεδιαγραφῶν, κατὰ διαλείμματα, τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πίνακος. Ἀδτὸ ἤρκει. "Ἐπειτα ἠδυνάμην νὰ ζωγραφίσω ἄλλο πρόσωπον. "Οταν ἤθελον νὰ ἐξακολουθήσω τὴν πρώτην προσωπογραφίαν, ἐλάμβανον τὸν ἀνθρώπον ἐκ τῆς μνήμης μου, τὸν ἐτοποθέτου ἐπὶ τοῦ καθίσματος καὶ τὸν ἐπανέβλεπον τὸσον εὐκρινῶς, ὡς ἐάν ἦτο ἐκεῖ πραγματικῶς, δύναμαι μάλιστα νὰ εἶπω εὐκρινέστερον κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὰς γραμμάς. Παρετήρουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν φανταστικὴν μορφήν καὶ ἐξωγράφουν. Διέκοπτον τὴν ἐργασίαν μου διὰ νὰ ἐξετάσω τὴν θέσιν του, ἀπολύτως ὡς ἐάν ἦτο τὸ πρότυπον ἐνώπιόν μου. "Οσάκις ἔρριπτον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἔδλεπον τὸν ἀνθρώπον. "Ο περιώνυμος ζωγράφος Claude Lorraine ὁλοκλήρους ἡμέρας διήρχετο εἰς τὰ περίε τῆς Ρώμης οὐδὲν ζωγραφῶν, ἢ σχεδιάζων ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως. Ἄνεπνεεν, ὡς εἰπεῖν, τὸ θερμὸν ἐκεῖνο φῶς. Παρετήρηε τὰς βαθμιαίας μεταπτώσεις καὶ παραλλαγὰς αὐτοῦ, ἰδίᾳ τὴν αὐγὴν καὶ περὶ τὴν δύσιν. Ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ἐξωγράφει ἐξ ἀναμνήσεως τὰς ἐντυπώσεις ὡς ἢ φύσις ἐναπέθεκεν ἐν αὐτῷ.

Ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Δαυοῦ περιγητοῦ Κάρστενς Νίμπουρ, τῇ γραφείῃ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Γεωργίου, τοῦ συγγραφέως τῆς γνωστῆς Ρωμιακῆς ἱστορίας, βλέπομεν ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ γέρον τυφλὸς καὶ παραλυτικὸς, ὑπ' ἄλλων μεταφερόμενος ἀπὸ τῆς κλίνης εἰς τὴν ἔδραν, περιέγραφε μετὰ θαυμασίας ἀκριβείας καὶ ζωηρότητος τὰς χώρας ὡς ἐπεσκέφθη κατὰ τὴν νεότητά του. "Οτε δὲ οἱ ἀκρατοὶ ἐξέφραζον τὴν ἐκπληξίν αὐτῶν διὰ τὰς τὸσον ζωηρὰς περιγραφὰς, ἔλεγεν ἂτι βεῖται ἐξῆς πικραμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀπομνημονεύων ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων, ἀνεξωγγοῦντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς του ὅσα εἶχεν ἴδῃ ἐν Ἀραβίᾳ, ὥστε δὲν ἦτο παράδοξον ἂν περιέγραφεν αὐτὰ ὡς νὰ τὰ εἶχεν ἴδῃ τὴν προτεραίαν.

"Ο Μίλων ἦτο τυφλὸς ὅτε ἔγραψε τὸν "Απολοεσθέντα Παράδεισον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι περιγραφὰι ἐξόχου κάλλους. Ἐκ ψυχολογικῆς ἀπόψεως λοιπὸν οὐδὲλως ἀπίθανον καὶ ὁ "Ομηρος, ὅστις εἶνε ἐξόχος τύπος ὀπτικοῦ, νὰ ὑπῆρξε κατὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ ὁ τυφλὸς αἰσθῶς ὃν ἀναφέρουσι ὁ Σιμωνίδης καὶ ὁ Θουκυδίδης.

Ἐν τῷ ζωγράφῳ τῷ ἰδιαζόντως πρὸς τὸ σχῆμα φερομένῳ, ἐνυπάρχει ὁ γλύπτῃς. Λέγεται περὶ τοῦ Μιχαήλ Ἄγγελου ὅτι τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας, τυφλωθεὶς σχεδόν, παρεκάλει νὰ φέρωσιν αὐτὸν πλησίον ἑλληνικοῦ ἀγάλματος καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἠπτετο αὐτοῦ αἰσθανόμενος φρικίαςιν καλαισθητικῆς ἀπολαύσεως. "Ο Τιτανὸς καὶ ὁ Δελακρὰ οὐδὲν θὰ ἠσθάνοντο ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιψύσεως.

Καὶ ὁ "Ομηρος εἶνε ὀπτικὸς τοῦ σχήματος, ἔχων ἀνυπερβλητὴν ἀντίληψιν τῶν πλαστικῶν σχημάτων καὶ τῶν μορφῶν τῶν μεταβαλλομένων διὰ τῆς κινήσεως, καὶ λεπτοτάτην αἰσθησιν τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σκιάς. Ἡ ἔκφρασις τῶν χρωμάτων εἶνε παρ' αὐτῷ πενιχρά. Ἐπὶ τούτου ἰδίως στηριζόμενοι ὁ Γκαίγκερ, ὁ Γλάδστον καὶ ὁ Magnus παραδέχονται ἀτελεῖ τὴν γνώσιν τῶν χρωμάτων παρὰ τοῖς "Ελλησι τῶν ὀμηρικῶν χρόνων, ὁ δὲ Magnus, ἐφαρμόζων εἰς τὰ χρώματα τὴν Δαρβίνειον θεωρίαν τῆς ἐξελιξεως, ἀπορρίπτει ὅτι πολλῶ βραδύτερον, περὶ τὸν 5' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἠνοίχθησαν ἐντελῶς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ χρώματα. Ἡ πολυχρωμία τῶν Μυκηναῶν, τῆς Τίρυνθος καὶ τῆς Κνωσσοῦ, ἢ θεωρία τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ παραγωγῆς τοῦ φωτὸς ἐκ τῶν κυμάνσεων τῶν ἀτμοσφαιρικῶν στοιχείων καὶ ἡ γένεσις τῶν χρωμάτων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ παράγοντος καὶ ἡ ταξινόμησις τῶν χρωμάτων κατὰ τὴν φωτεινὴν αὐτῶν ἔντασιν, κατακρημνίζουσι τὴν περὶ ἀτελείας τοῦ χρωματικοῦ αἰσθηματος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θεωρίαν.

Ἐκ ψυχολογικῆς δ' ἀπόψεως ἢ ὅπως δῆποτε πενιχρότης τῶν χρωματικῶν ἀντιλήψεων τοῦ "Ομήρου δυνατόν νὰ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἰδιοφυΐας, ἀλλ' οὐχὶ ἀπόδειξις ἀντιληπτικῆς ἀτελείας ὁλοκλήρου φυλῆς.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΓΚΙΝΗΣ

Βραβευθεὶς ὁπὸ τὸ ψευδώνυμον "Υμνος τῆς Ἐλευθερίας εἰς τὸ Δημοφῆρισμα τῶν ψευδωνύμ. τοῦ 1906, καὶ ὁπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἄσπρος Ἀράνης εἰς τὸν 87 Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. ("Ἰδε Διάπλασις ἐ. σ. σελ. 102, καὶ 1906, σελ. 176.)

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΞ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

[Κατὰ πρότασιν τῆς Προσφιλῆς Ἀναμνήσεως —Ἰδε φυλλάδιον 19, σελ. 151.— ἰθροσάμεν ἑταίριον ὁπὸ τὸν μικρὸν ἐξ Ἀρχαίου Προσφύγον, ὁποῦ τὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἢ διαρῶν εἰς αὐτοὺς παροχὴ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν. Πρὸς τὸν ὁποῦν ταῦτον εἶνε δευτικὴ εἰσφορά ἐξ οἰουδήποτε ποσοῦ φίλων καὶ ἢ ὁλωνδήποτε ἄλλων ἐπιθυμούντων νὰ συνεισφέρουν.]

Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα.....	Δρ.	1.25
Πίσις-Πατρίς.....	»	1.—
Εὐνοσιον Κρίτων.....	»	1.—
Παῖς τῆς Μανεδούρας.....	»	6.50
	Δρ.	9.75
Ἐκ κρηγομένων εἰσφορῶν...	»	121.90
Τὸ ὅλον μέχρι σήμερον.....	Δρ.	131.65

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μίαν ἡμέραν, ἢ Προσφιλῆς Ἀναμνήσεως ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς δέκα λεπτῶν.
— Τί τὰ θέλεις, παιδί μου;
— Νὰ τὰ δώσω, μαμά μου, σὲ μιά πτωχὴ γρηά. Πῶς τὴ λυπούμαι!... Δουλεύει ἢ κατομοῖρα ἀπὸ τὸ πρῶτ ὡς τὸ βράδυ...
— Καὶ τί δουλειὰ κάνει;
— Πουλάει κίστενα...
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσσητέου Ἀπόλλωνος

Ἐἰς τὸ Σχολεῖον:
— Μουσσητέα Ἀπόλλων, κἀθησε ἡσυχοῦς, ἔδω δὲν παίζου!
Καὶ ὁ Μουσσητέος Ἀπόλλων:
— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε καθηγητά, καὶ ὅταν μᾶς τίς παίζετε...
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλῆς Ἀναμνήσεως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

Ὁ εἶνε διπλοῦν καὶ θὰ περιέχῃ τ' ἀποτελέσματα τῆς 25ης Κυριακῆς. Ὁ εἰκοθῆ δὲ τὸ μαθευόμενον Σάββατον καὶ θὰ φέρῃ δύο ἀριθμοὺς (51-52) καὶ δύο ἡμερομηνίας (17 καὶ 24 Νοεμβρίου). Μὲ αὐτὸ τὸ φύλλον τελεῖται τὸ ἔτος μας, ὁ τόμος μας, τὰ μυθιστορηματὰ μας καὶ... ἢ συνδρομὴ σας. Φροντίσατε λοιπὸν νὰ τὴν ἀνανεώσετε πρὸς τῆς 30ῆς Νοεμβρίου, διὰ νὰ λάβετε μέρος καὶ εἰς τὰς τρεῖς κληρώσεις τοῦ λαχείου μας.

Βεβαίωτα μὲ ἤρσεν ἢ ἰδέα σου, τῆς Φράκτες τ' Ἀρχιολογολοῦδο, καὶ δι' αὐτὸ ἐδημοσίευσεν καὶ ἐσύστησε τὴν ἐπιστολήν σου. Οἱ φίλοι μου ἐπιθυμῶ νὰ φηρίσουν τὰ ὄρατα ψευδωνύμια, εἶτε πατριωτικὰ εἶτε μόνον ὄρατα, καὶ νὰ φηρίσου, κατὰ συνείδησιν καὶ ὄχι κατὰ παράκλησιν.

Νὰ κ' εἶνα ἀνοήσιον λογοπαίγριον τοῦ ἀγαπητοῦ μου Νυχτολοῦδοῦ: «Ἡ Νεάπολις, μὲ γράφει, εἶνε παλαιὰ πόλις...» Ἐννοεῖται ὅτι πρόκειται διὰ τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἔμενεν ἐσχάτως καὶ μὲ γράφει τὰς ὄρατας τοῦ ἐντυπώσεως.

Ἀπεναντίας, ὡς εἶδες, Λευκοκύματις Αἰγυλιῆ, τὸ συμπλεγμά μας ἦτο πολὺ κομψὸν καὶ ἐπιτυχημένον αὐτὴν τὴν φορὰν. Τώρα, ἂν εἰς τὸ φόντο τοῦ ἐγγίχει καὶ τὸ φάσμα τοῦ φίλου μας... Βίτωρος Ὀδγκῶ, δὲν εἰξέωρω! Ἰδέτε σεῖς.

Προσφιλῆς Ἀναμνήσεως, εὐχαριστῶ διότι ἐργάζεσαι μὲ τὸσον ζῆλον δι' ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Πολλοὶ νέοι διαγωνισμοὶ θὰ προκηρυχθοῦν μετὰ τὸν νέον τῆμον.

Σεῖρω κ' ἐγὼ, Μελαγχολοῦδ' Ἑλληνοπούλο; Λέγουσι ὅτι ἢ ἐπαλήθευσι μερικῶν ὀνειρῶν εἶνε ἀπλὴ σύμπτωσις. Τὰ ἄλλα, ποῦ δὲν ἐπαληθεύουσιν, τὰ ἀσῆμαντα, ἐκεῖνα εἶνε τὰ πολλὰ.

Ταπεινὸν ἴου, πάντοτε ἢ μικρὰ Κέκια μὲ φέρνει ἀπὸ τὸ Σχολεῖον τὰ χαριστήματα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ μ' ἐνημέρισαι. Ναι, μὲ μεγάλην χαρὰν θὰ σὲ ἴδομε καμμὴν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεῶται ἂν δὲν συνοδεύεται ἐκτὸς τοῦ δικαιοφάνους (φ. 1.) Τὰ ἐγκριόμενα ἢ ἀνανεώμενα λαχούνη μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀόρατα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοσμητικά].
Νέα ψευδώνυμα: Βαοβακίωτις, α. Ἀτρεῦς, α. Θησεύς, α. Αἰγυλιῆ, α. Πρωτεύς, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Ρυολέτιος μετὰ τὴν Σοφάναν Μπερβέρ Ὁτέλλαν καὶ Ναυκρατοῦσαν— ὁ Κουροπάτιν μετὰ τὴν Σοφάναν Μπερβέρ— ἢ Ναυκρατοῦσα μετὰ τὴν Ὁτέλλαν, Ρυολέτιον, Ἄγγελον τῆς Βιρῆνης, Αἰλίαν καὶ Λιατοῖνιο— τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι μετὰ τὴν Ἐρημίτην καὶ Προτομαγιάν— ἢ Προσφιλῆς Ἀναμνήσεως μετὰ τὸν Μουσσητέον Ἀπόλλωνα καὶ Ὀνειροπόλον τῆς Δέξης— ἢ Ἰδιοόχοτος Νεῦσις μετὰ τὴν Φαντασίαν, Πολυθέλητρον Νεῦσις, Ἀργοῦσαν Νεῦσις, Ὄνον Σιδῶν καὶ Προσφιλῆ Ἀναμνήσεως— τὸ Κωνσταντῶνον Λάβαρον μετὰ τὸν Μαυροαρωμένον Βαλιάν, Ζήτω ἢ Ἑλλάς, Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Ἐνδοξον Ἑλλάδα καὶ Ἀρχιτέλειον Πέτρον— ἢ Ἐυγενῆς Φιλοδοξία μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Αἰγύλην, Χρυσόπτερον Ἑλίδα, Ἀκταιωρίδα, Ἀδραν τῆς Χίου καὶ Βασιλίαν τῶν Ἀρδῶων— ὁ Ναπολέων Βογαπάτης μετὰ τὴν Καρδίαν τῆς Ἐλευθερίας, Ἑλληνικὴν Φουστιαῖλαν, Ἀδραν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ὀνειρον τῆς Πατρίδος.

"Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ναπολέων Βογαπάτην (ἔλαβα εὐχαριστῶν φυλλάδιον 28ον ἔπειτα) Παιησιώτισσαν Πυροδόξωσαν (ἔχει καλῶς τὴν κρίμα ὅμως νὰ κτυπήσῃ τὸσον γρηγορὰ ὁ κώδων καὶ νὰ διακόψῃ τὴν ἐπιστολήν σου) Ἀνθοῦσαν Νεῦσις (ἔπειτα) Ἡρωικὴν Κρήτην (ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς τ' ἀποτελέσματα τοῦ τρέχοντος Διαγωνισμοῦ Σεσπαθώματος θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ νέου μας ἔτους) Ζήτω ἢ Ἑλλάς (φαῖδρατῆ τῆ ἐπιστολή σου μετὰ τὰ ἐκλογικὰ ἐπεισόδια ἢ συγχαίρω διὰ τὰ γερμανικά) Ἡχὸ τῆς Καρδίας βεβαίως δὲν πρέπει νὰ γὰνῃ εὐκολὰ τὸ ἄρρως σου οὔτε εἰς τὸ ξεσπάθωμα, οὔτε εἰς τίποτε ἄλλο) Ὡς τῆς Νυκτὸς (δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τὸ δημοσιεύσου) ἢ δέχονται τὴν ἀνταλλαγὴν, στέλλου τετραδίου, ἂν δὲν δέχονται δὲν στέλλου) Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, Ταχυδρόμον τῆς Βιρῆνης (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμετε πολλὰ) Νυμφαίαν τοῦ Παρίου (δὲν περᾶσαι) Λυκιδέα (λυπούμαι πολὺ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!) Ἰδιοόχοτον Νεῦσις (γελῶν; δῖλο!) Ἐυφημίαν Γ. Β. (τόμος ἐλήφθη) Πίσις-Πατρίς (ἔχει καλῶς ὡς βλέπεις εἰς τὸ σημερινὸν δελτίον, ἐλήφθη) Ἀδραν Πολυγήτρον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἀνθος τῆς Αἰγυλιῆς (θυμωμένη δὲν εἶμαι, λυπημένη ὅμως εἶμαι ποῦ μὲ ξεχνᾶς τὸσον καιρὸν...) Ἀργαμύλην (πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἀπογραφὴν γράφει μου ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα) Κουροπάτιν, Ἀδραν κτλ. κτλ.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δευτικῆς μέχρι τῆς 16 Δεκεμβρίου
[Ἐξ ἄρχης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανελῶνα, ὃν ἵκανοις περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φ. 1.]

570. Δεξιόγραφος.
Μίαν πρόθεσιν κοντὰ Σ' ἑνα γράμμα βάζω Καὶ ἀπέσαις ἐτὰ στραβὰ Ἤρσον σοῦ διαβάσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀυτονόμου
571. Συλλαβογράφος μετὰ Στοιχειογράφου.
Ταπεινὸν τρία γράμματα Κ' ἐκάμην ἀρετῆ Μὰ ἄλλαξαν τὰ πράγματα Κ' ἔγνε τί; — δευτρί!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου
572. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός.
Ἀστερισμοῦ τὰ γράμματα εἶν μετακινήσεως Ἀπὸ τὸν τάφον ἀνακτα ἀρχαίου θάνασθης. Ἄν κάμῃς δὲ τὸ ἴδιον ἀκόμη μὴ φορᾶ, Ἀμέσως φανερώνεται μεγάλη φροσύνη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἢ Ἑλλάς
573. Πυραμῆς.
+ Καθῆτως χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
* + * = Κάει.
* * + * * = Δέκα χιλιάδες.
* * * + * * * = Ὅρος μαθηματικῶς.
* * * * + * * * * = Γυνὴ τῆς Ἀγ. Γραφῆς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μαυροθαλασσίτου Δελφίνου
574. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Διευρωτοῦ.
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστη τῶν κατωθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζεις ἄλλας τῶσας λέξεις, ἀποτελοῦσας κατὰ σειρὰν δικτυωτῶν:
Κελαῖν, μόνωσις, κόνις, κινητός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δέξης

575. Χρωματισμοί.

- 123456789 = Βασιλεύς αρχαιότατος.
- 2465 = Ηφαιστεϊον.
- 35795 = Θηρίον.
- 4795 = Κράτος.
- 5789 = Χρονική διαίρεσις.
- 6548975 = Χώρα της Ελλάδος.
- 791757 = Χώρα της Ασίας.
- 8425975 = Ηπειρος.
- 974575 = Πόλις.

Εστάλη υπό του Ένωσις ή Θάνατος

576. Μεταμορφώσεις.

Ο Νομός δι' 7 μεταμορφ. να γίνη Δήμος.

Εστάλη υπό του Μεγατονοδοξόμου

577. Τριπλή Άκροστιχίς.

Τα πρώτα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούν πρωτεύουσαν κράτους ευρωπαϊκού, τα μεσαία χώραν της Ελλάδος και τα τελικά πτηνόν:

- 1, Άρχαίος γεωγράφος. 2, Όρος της Ελλάδος. 3, Τύραννος. 4, Έπος. 5, Πόλις μεγαλοήφου άμερικανικής.

Εστάλη υπό Αννίβα του Καρχηδονίου

578. Φωνηεντάξιον.

π-ρ-λ-ψ-κ-τ-ν-ρ-π-ν-π-λ-ς

Εστάλη υπό της Υπερηφάνου Έλληνίδος

579. Γέφυρος.

σα	σα	ικ	ικ	αν	αν	θ'	αν
σα	Α	σα	ΜΝ	ικ	Η	ικ	αν
σα	α	σα	ικ	ικ	ικ	ικ	αν

Εστάλη υπό του Γυμνασίου Μυτιλήνης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλου 44.

510. Λεψία (λιψ, ια.) — 511. Άνθος (άν, θώς.) — 512. Ονώξ-ωξ. — 513. Έλλάς, (L, H.)

514. Α ΦΥΩ ΚΑΚΟΣ ΣΚΙΑΘΟΣ ΣΕΡΤΡΙΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ

λη, θάλλει, θέλει, μέλει, μέλι. — 517. ΚΑΣΤΩΡ (Κλών, Ίανός, άρΞενικόν, ψιΓακός, Σαπρω, Κέρκυρα.) — 518. Μάνλιος ό των Ρωμαίων στρατηγός, τόν υιόν αυτού απέκτεινε. — 519. Η Ίαπωνία εφημίσθη (I-η από νι-α έφ' ή -μ' εις θη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Είς λέξει με άπ λθ στοιχεία λεπτά 10, δια δέ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τώ διπλάσιον, και με κ ε φ α λ α τ α τώ τριπλάσιον. Έλάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι διαιωτάται τών 15 πληθύνονται ως νά ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, ετσι και από μίαν λέξει, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία, υπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλάι. — Αί μη συνδεδεόμεναι υπό τού αντίκειμου άγγελίαί δέν δημοσιεύονται.

Ανταλλάσω εικονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Άπάντησις άνασταστάτη. Διεύθυνσις: Γεωργίος Κ. Σίτης, Ecole commerciale Αρώνι, Εμύρνη. (Z—264)

Διπλωματούχος της Γαλλικής δεσποινίς δέχεται κατ'όικον δεσποινίδας και μικρά άγόρια. Δραχ. 10 μηνιαίως. Πληροφορίαί παρ'ήμιν. (Z—281)

Ψηφίζοντες ψευδώνυμα Ζήτη ή Διάπλασις και Υψηλά Διαπλάσιος, δεικνύετε ευγενείς συμπάθειας ύπέρ της Διαπλάσιος. (Z—303)

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

Υποψήφιος έν τώ Δημοψηφίσματι. (Z—310)

Επί τή ονομαστική σου εορτή Άσπής της Ειρήνης, δίδου άπειρούς ειλικρινείς εύχάς. — Άνθος της Αθηνών. (Z—315)

Η το έλως διόλου περιττόν να μάς παρακαλέσης, Μαμαραωμένε Βασιληά, για να σε ψηφίσουμε έντ' Δημοψηφισμα, γιατί τούτο ήτο τό καθήκον παντός πατριώτου. Ποιά Έλληνική καρδιά δέν σκιρτά, δέν συγκινείται, από συγκίνητην ιερά, έντ' άκουσμα του τελευταίου και δοξασμένου Βασιληά μας, του όποίου τόνομα εινε χαραγμένο με χρυσά γράμματα εις τας δέλτους της Έλληνικής Ίστορίας, και σε κάθε Έλληνική καρδιά; Πούδς λαίπρον Έλλην δέν θά σε άσπρίσῃ; — Ηλεκτρικός Σινδύχη, Άγγελος της Νίκης. (Z—316)

Προτεινω ιδιαιτέρων ανταλλαγών ταχυδρ. δελταρίων μετά δ. Εγγενίος Μάσα. Η διεθνωσίς μου: Mr Aristote Arvanitakis, Kafr-el-Zayat (Egypte). Μεγάλη. Ίδέα. (Z—317)

Τόν αγαπήτον Ένωσις ή Θάνατος, ανακηρύσσοντα σωτοπαλήμαρο του Υπερπατριδικού κόμματός μας, συγχαίρει ένθουσιωδώς. — Παρακαλώ Έυτυχος Παροδόν, όπως εύαρεστηθή ν' ανταλλάξωμεν Μικρά Μυστικά. — Άγγελος Αύγουστος. (Z—318)

Αναγνωρίζοντες και στεντορείως διακηρύττοντες την ύπεροχην του δοξασμένου ψευδωνύμου σου, Μαμαραωμένε Βασιληά, περ' της αήλης του όποίου άσμένως υποχωρούμεν, συγχαίρομεν άφ' ένός σε δια την τόσφ επιτυχή έκλογήν, δηλούμεν δ' άφ' έτέρου ένθουσιωδώς έν Δημοψηφίσματι υποστήριξιν. — Λόγδος Κρόμμερ, Έκηβόλος Άπόλλων, Έλληνικόν Σίφος, Ύπερφάνος Έλληνίς. (Z—319)

ΚΥΑΝΟΔΕΥΤΡΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ ΤΠΟΨΗΦΙΣ ΕΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ Πρόεδρος «Πανελληνίου», Αντιπρόεδρος «Παναρχαίου» Συλλόγου

Ομοθυμωσ ήμετερον κόμμα, οδτινος μέλος διακεκριμένον διατελείς, ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΑΘΟΞΙΑ, υποστηρίξει έν Δημοψηφίσματι μεγαλόφρονα άγωνί σου. — Λάτσης του Άπείρου, Ύμενος της Έλευθερίας. (Z—321)

Ανευ αξιώσεως οικειοπαθήσεως της ιδέας σου, Της Φράγκης τ' Αργιολούλουδα, πληροφορώ σε ότι άνεπαίθευ είχαν πατήσει παρατήρησιν ήμοίαν. Όθεν ένθουσιωδώς άποδεχομένη πρότασιν σου, προτεινω φίλοις συναδέλφοις, όπως πανήγυρικώς άσπρίσωμεν τό άποκλιτικόν έκ του Διαπλαστικού κύκλου άπορροών και μέλλουσα καλαίσθητον ψευδώνυμον ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ διατρανούτες ούτω ζφαιρετικώς φιλοκαλίαν και τελείαν ανεξαρτησίαν από τών έμμεταλλευτικών, δήθεν πατριωτικών, έκλήσειαν. — Κορδόναρος. (Z—322)

Ελληνόπαιδες! ψηφίσωμεν έλοι τόν συνώνυμόν μας ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ. — Μαμαραωμένος Βασιληάς. (Z—323)

Προκαλώ Ζήτη ή Ελλάς και Έλληνόπαίδα επί λόγφ τιμής, δηλώσαι έν έν άγνοία και άκουσίως των εδημοσιεύθη άγγελία υποστηρίξαις μου. — Ονειροπόλος της Δόξης. (Z—324)

Προσοχή! Όλους από τού μεγίστου μέχρι τού μικροτάτου θά σε δεικνύω έκλιση έκλοτε και τώρα και πάντα ή μαγική Έλπίς. Δουπόν ορθόν και ένδειξίς εδγνομοσύνης εινε άπαντες οι εδγενείς υποψήφιοι και ψηφοφόροι να υποχωρήσωσι και να συντελέσωσιν ύπέρ της πρωτεύσεως του άντιπροσώπου Αδής Άγγελου της Έλπίδος. Να τό πιστεύωσι; Έλπίς; τ' άψηλά σας αισθήματα. (Z, 325)

Τόν φίλτατον Άγγελον Αύγαρινόν θερμώς εύχαριστώ δι' ειλικρινείς του εύχάς. — Πάντες άππρο του Ονειροπόλου μας! — Ρυολέτιος. (Z—326)

Άτρα του Άπείρου και Ύμε της Έλευθερίας, ύποστηρικτά Μαμαραωμένον Βασιληά, δηλούμεν ότι ένθουσιωδώς έλογμεν ύποστηρίξει προσέχως Ονειροπόλον της Δόξης. — Ανοξιάτικο Αουλούδι, Ναύαρχος τών Ασιακών, Χειμωνιάτικος Ήλιος. (Z—327)

Αφού, λατρευτή Άγγελε της Έλπίδος, πρόβαλες ως άσπίδα την έύλιν ύποστασιν της χαριστικής Έλπίδος, δηλώ σοι και δημοσία ένθουσιωδώς ύποστηρίξειν δια πρωτείαν, μεθ' έλων τών φίλων μου και γνωστών. — Ναυτοπόδα του Μεσολογγίου, Επίτιμος πρέβρος «Ήουε». (Z—328)

Ασπύρο!!! έντ' ύπερόχον ψευδώνυμον Μαμαραωμένος Βασιληάς. — Μουσικής Αδελών, Προσοχής Αγάμης. (Z—330)

Πρέπει να μη έμμεθα Έλληνοπαίδες, πρέπει να μη ρήθ εις τας φλέβας μας αίμα τών άπογόνων του ένδόξου Αύτοκράτορος, πρέπει να έμμεθα έλως άκαλαίσθητοι, εάν θελήσωμεν δια της φήφου μας, να καταρτίσωμεν την αήλην, τό μεγαλείον, την ιδανικότητα και τέλος τόν ένθουσιωδόν, όν έν δυτι ύπερόχοις λέξεσι ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ έμπεριελείπει τό άθάνατον όνομα του ήρωος της Κωνσταντινουπόλεως. — Δερείος Έμής. (Z—331)

Άσπυρο εις τόν ΒΑΣΙΛΗΑ μας του ΜΑΡΜΑΡΩΣΕ στην Πόλι. Και σέδν ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ μας ένα άσπυρο δόσει έλοι. Και σέδ ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ ένα άσπυρο από μάς. (Z—332)

Αναγνωρίζοντες και στεντορείως διακηρύττοντες, την ύπεροχην του δοξασμένου ψευδωνύμου σου, Μαμαραωμένε Βασιληά, περ' της αήλης του όποίου άσμένως υποχωρούμεν, συγχαίρομεν μέν άφ' ένός σε, δια την τόσφ επιτυχή έκλογήν, δηλούμεν δ' άφ' έτέρου, ένθουσιωδώς έντ' ώτ' Δημοψηφίσματι. — Ζήτη ή Ελλάς, Έλληνόπαϊς. (Z—333)

Αποκινησάντων έλων τών φίλων μου από τού Ονειροπόλου, άποσκιρτώ και έγώ άσπρίζων τόν Μαμαραωμένον Βασιληά και δίδων ένα ΜΑΥΡΟΝ ΔΑΓΚΩΜΕΝΟΝ εις τόν Ονειροπόλον. — Ήμμερ της Έλευθερίας. (Z—334)

Δηλώ έπιστήμως ότι τό εκ 30 ψήφων ήμετερον κόμμα υποστηρίξει παμφίλτατον Ονειροπόλον. — Κρανόλυκον Λάβαρον. (Z—335)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Και εις τας τρεις Κληρώσεις των Δώρων της Διαπλάσεως δια τό 1908, αξίας έν έλω θρ. 1620, θά λάβουν μέρος μόνον οι μέχρι της

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

έγγραφόμενοι ή άνακοινύτες την συνδρομήν των δια την Διάπλασιν του 1908. Έτοι τό άντίκειμον της ε τ η σ ί α ς συνδρομής των παρέσει νά φ θ ά σ η εις τό Γραφείον μας την 30 Νοεμβρίου τό βραδυτέρον. Η πρώτη Κλήρωσις θά γίνη άσπυρο δόσει έλοι.